

enhver Embedsstilling; jeg, der er Professor, driver saamænd ogsaa Næring, og det vilde see meget ilde ud for mig, hvis jeg ikke nærrede mig ved mit Embede. Men Spørgsmaalet er, om der her er Tale om Noget, der blot er Næring, eller som tillige er mere end Næring, og det var denne Forskjel, som den ærede Rigsdagsmand selv efterhaanden udflettede ved sine Betragtninger. Rettergangsvæsenet er jo af Staten ordnet paa en vis Maade, saaledes at Borgerne ikke ad anden Vej kunne komme til deres Ret. Men Staten har da ogsaa en Forpligtelse til at sørge for, at der er de Nødsnødvendigheder tilstede, som behøves ved Siden af Dommerne, for at Borgerne kunne komme til deres Ret. Den maa altsaa sætte sine egne Institutioner, nemlig Domstolene, i Forbindelse med Sagførerne, og den er berettiget, ja, forpligtet til at sørge for, at den Side af Virksomheden i Henseende til Retspleien, som er betroet til Sagførerne, er tilbørligt ordnet, saa at ikke Mangelen fra den Side kommer til at gribe forstyrrende ind i selve Statsinstitutionens Virksomhed. Det gaaer slet ikke an paa dette Omraade at oversføre, hvad der gælder om Concurrence paa de private Næringsveie til Borgerne. Om Borgerne faae flette Støvler, fordi de ikke bedømme Haandværkerne rigtigt, kan være Staten ligegyldigt; Staten kan ganske roligt sige til dem: Jeg overlader det til Eder selv at skaffe Eder gode Skomagere derved, at I henvende Eder til de bedste. Den kan derimod ikke med Hensyn til den Virksomhed, som den selv har overgivet Sagførerne ved sine egne Domstole, sige, at det er den ligegyldigt, hvorledes Sagførerne drive denne deres Dont. — Naar det ærede Medlem dernæst — og det er det, som jeg nærmest vil fremhæve — spurgte, om man troede ved alle de her foreslaaede smaa Bestemmelser at kunne fremkalde en dygtig Sagførerstand, saa stillede han derved Sagen frem paa en Maade, hvorved oftere den rigtige Betragtning af saavel disse som lignende Bestemmelser forhindres. Man siger, at de Dygtige og Udmærkede ikke kunne fremme ved Hjælp af saadanne smaa Bestemmelser. Nei, ganske vist! det særdeles Dygtige og Udmærkede kan ikke fremkaldes ad denne Vej, men, hvad man ad denne Vej kan gjøre, det er at holde det

positivt Udygtige og Ubrugbare borte. Dette er Meningen med de foreslaaede Bestemmelser. Naar Staten har gjort dette paa ethvert Omraade, paa hvilket den skal gribe ind, naar den har opstillet et forsvarligt Hegn, hvorved det Ubrugbare og Daarlige holdes ude, saa maa den forresten, forsaavidt den tillige ved Siden deraf har oprettet Undervisningsanstalter, overlade Fremkomsten af det særdeles Dygtige og Udmærkede til den naturlige og frie Udvikling i Samfundet selv. Det er meget let at sige: Vi faae ikke store Advocater derved, at vi bestemme, at de Paagældende skulle have været fuldmægtige i saa og saa mange Aar og deslige. Nei, ganske vist; men vi kunne derigjennem ubesluttede Saadanne, som vilde berede Sagførervirksomheden Vanære, eller som i alt Fald gjennem denne Virksomhed vilde berede Borgernes Skade i deres private Anliggender og just i de Anliggender, i hvilke Borgerne ere nøbde til at tage deres Tilflugt til dem. — Jeg skal endnu kun tilføie en ganske lille Bemærkning med Hensyn til den Maade, hvorpaa det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) forsvarede sit Endringsforslag imod en Indbending, der blev gjort ham af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Forchhammer). Det 3die Medlem for 3die Kreds gaaer ud fra, at den danske Jurist underkaster sig sin Examen saa tidligt, at det Præg, som han faaer ved denne Examen, er ubrugeligt, og at man derfor i nærværende Forslag bør tage Hensyn til hans senere Udvikling. Men naar han gaaer ud deraf, saa bliver Sagen jo i Virkeligheden den, at han slet ikke forlanger nogen Kundskabsprøve af den danske Jurist, men kun den Attest, som han vil have, at denne skal tilvejebringe om praktisk Virksomhed i 6 Aar. Men hvorfor da overhovedet forlange en Kundskabsprøve? Hvorfor da sige, at den, der har aflagt en Prøve, der slet ikke betyder Noget, skal være bedre stillet end den, der har forsøgt at underkaste sig en strengere Prøve, men som ikke har bestaaet denne? Hvorfor kan ikke ogsaa den latinske Jurist eller den fuldstændige Jurist — da dette Udtryk synes at tiltale mere — der har faaet non contemnendus, senere praktisk uddanne sig? Det ærede Medlem vil maagstee dertil sige, at